

Spelarit 1 - 2024

Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry

Matkan varrelta lehdistä poimittua

Pienet Vikkelät kevät 1990 (Pentuspelari/Riitta)

Alle kouluikäisiä ohjatesani olen ollut mukana lasten maailmassa ja nähnyt asioita lasten näkökulmasta; siitä oppii aina. Olette innostaneet ja rohkaisseet toinen toisianne, osaatte jo paljon- tästä on hyvä jatkaa syksyllä.

Teille ystäväni, jotka aloitatte syksyllä koulun, toivotan aurinkoista kesää ja innostunutta koulun odotusta. Älkää unohtako iloista ja välitöntä lapsenmieltänne kesälomareissuillanne

Perjantai 11.9.1992 nuoret matkalla Tallinnaan (Pentuspelari Tiia ja Johanna K)

Jännittää, ehditäänköhän ajoissa, ovatko majoitusperheet mukavia? Nämä mietteet pyörivät päässä, kun saavuimme satamaan. Siellähän niitä tuttuja seiso Riitan ympärillä ja liityimme joukkoon. Kauhistikseksemme Riitta ilmoitti, että laivalla pidettäisiin harjoitukset tavalliseen tapaan. Päätimme lähteä kannelle katsomaan laivan lähtöä ja piiloutumaan yliinnokkailta ohjaajiltamme. Ja katit... siellähän he seisoivat ja viit-

Lasten pikkujoulu Arkissa 1992

toilivat meille pirteästi.

Barnlek 2005 (nuorten kirjoituksia)

Harkat ti 28.6. Uomarinteen koulun lattiat oli juuri vahattu. Riitta piti ensimmäisen käskynjanon heti eteisessä: kengät jalasta, hipsikää sukkasillanne alakertaan. Ottakaa huomenna paljon tavaraa mukaan, bussiin mahtuu kyllä!

Jäähallilla ke 29.6

Tilattu bussimme oli jäänyt tulin taakse Vaalimaalle. Kulkuvälineenä onkin minibussi. Tavaratilaa ei ollut lainkaan, joten tunnelma oli tiivis, mutta ahdas, mutta hyvä. Tämä kaikki kaaos johtui vain ja ainoastaan ohjaajamme neuvojen noudattamisesta. Eli mitä tästä opimme...? Ohjaaja on AINA oikeassa, vaikka olisikin väärässä.

Harjoitukset kentällä

Riitta oli taas mennyt lupaamaan meidät opettamaan perjantain illanvietossa muille osallistujille suomalaisia perinteisiä tansseja. Niitä sitten harjoittelimme kaikes-

sa kiireessä pääohjaajan Sinikan johdolla.

KIITOS: Pääohjaaja Sinikka Mäkelä lähettää terveisiä Barnlekin tytöille: KIITOS loistavalle näyttökuviolle ja sen ohjaajalle Riitalle Barnlekissa 2005. ”Jos siirrät lapsillesi oman innostukseksi, se on suunnattoman arvokas perintö.”

Tiistai 4.11.2009 harjoitukset Arkissa (Spelarit/Riitta)

Sateisena arkitiistaina ihan tavalliset nuorten harjoitukset muuttuivat muistoihin jääväksi iloiseksi yllätykseksi, kun Elinan soittaman käyrätorven säestyksellä ja laulun raikuessa nuoret kantoivat mahtavan täytekakun saliin. Kakku oli leivottu Jennin kotona Romin ja Elinan kanssa. Tytöt kantoivat kakun pitkin märkää ja hämää Jönsaksentietä Arkkiin. Siinä näyttämön reunalla kakkua syödessä, nuorten pulistessa ja supistessa omia kuulumisiaan, tuntui tällaisen joukon ohjaajana olo melkoisen mukavalta, lähes kiitolliselta.

Torstai 21.11. 2024

Istun keittiön pöydän ääressä. Ulkona sataa viistosti räntää- tuu-

Synttärkakku. Jutun kuvat Matti Lankinen

Vancouverin Pikkupurpurien ohjaaja Anne Viitanen-Szefer ja Riitta, Barnlek 2005

lee. Katselen hyllyssä olevia mappeja ja isoa määrää CD-levyjä toisella pöydällä.

Miten paljon muistoja! Mikä määrä ohjeita, muistiinpanoja, suunnitelmia ja koottuja sikermiä. Entäs valokuvakansiot alakaapissa? Kesäjuhlat, ulkomaan matkat, Nordlek ja Barnlek, Fär-saaret, Islanti ja Australia. Kenttäesiintymiset, Tanssipidot, Folklandiaristeilyt jne. Entäpä kaikki Pilkistykset, Interit, Kalastajatorpat, Myllyillat, palvelutalot ym, juhlat ja kaikki harjoitukset.

Paljon pitää ihmetellä ja kummastella. Mikä matka- 40 vuotta! Paljon ollaan yhdessä tehty ja koettu, matkusteltu ympäri Suomea ja Eurooppaa. Harjoiteltu ja harjoiteltu, tanssittu ja taas tanssittu.

Olen kaikista muistoista, halauksista, yhdessä koetusta ja yhdessä tanssituista päivistä ja monista vuosista kiitollinen. Ajatella: olen saanut ohjata alle kouluikäisistä eläkeikäisiin. Miten ihanaa aikaa!

Rakkain halauksin

Riitta

Spelarit Tampereen kansantanssiyössä (ja vähän päivässäkin)

Perusviileä kesäkuun puolivälin torstai. Oli aika pakata vaatteet kassiin, basso auton perään ja suunnata kohti Pirkanmaan ylpeyttä – Tampereetta. Oli joka toinen vuosi järjestettävän kansantanssitapahtuman: Pispalan Sottiisin aika.

Yhden pitstopin = varustetäyden nys jälkeen saavuin Tampereelle ja löysin jopa Hotelli Villen pihalle. Pientä harhailua pihalla, puhelu soittajatovereille ja sain jo alaovenkin auki; portaat toiseen kertaan ja sieltähän löytyi soittajan yösiija. Siisti pieni huone, kohtuullinen sänky ja muut asiaankuuluvat fasilitetit.

Tämän jälkeen olikin aika etsiä käsiini soittajatoverit, jotta pääsimme asiaan: ruokaa ja juomaa alakerran ravintolassa. Pohdimme hieman soittamistakin mutta ei siitä sen kummempaa tainnut tulla.

Perjantaina-aamuna muistiinpanojen mukaan oli huomattavaa reeniinnostusta. Niinpä soitimet pihalle ja keikkasettien sekä tanhujen keräystä. Pitää reenata, kun joitan bii-sejä ei olla soitettu vielä kahtakymmentä vuotta. Tanhuujatkin taisivat olla pihalla hiomassa kuvioitaan.

Siitä sitten suuntasimmekin pikkuhiljaa Laikun lavalle, jossa useampi tanhuryhmä omamme mukaan lukien esitteli taitojaan. Sää suosi ja yleisöäkin oli. Tanhut menivät mallikkaasti ja taisimme jopa muistaa mitä ja miten pitikään soittaa.

Laikun lavan keikan jälkeen olikin jo kova nälkä ja suuntasimme

Spelarit soittaa hotellin Villen pihalla

porukalla lähellä sijaitsevaan hyvään pizzeriaan, Sitko nimeltään. Ravintolaan päästyämme huomasimme, että Antti ei ollutkaan joukoissa mukana. Viimeinen havainto oli kun hän oli lähtenyt autolla Laikun lavan läheiseltä parkkipaikalta. Jostain syystä kuvittelimme, että hän tulossa autolla lähemmäksi (400m). Mutta ei...

Nälkä alkoi kurnia ja päätimme unohtaa sosiaalisten käytöstapojen mukaisen odottamisen että Antti-kin olisi ollut paikalla ja tilasimme pizzat. Normaalin odotusajan jälkeen saimme eteemme herkulliset pizzat, jotka nautimme hyvällä ruokahalulla. Anttia ei tosin näkynyt. Soitto hänelle jotta missä nääluuraat? Ilmeni, että hän olikin vienyt auton hotellin parkkipaikalle ja käveli sieltä nyt kohti pizzapaikkaa – eikä matkaakaan ollut

enää jäljellä kuin kaksi kilometriä. Päätimme tilata vielä jälkiruoat ja syötyämme ne Anttikin saavutti jo ravintolan – noin runsas tunti meidän muiden jälkeen.

Illalla vietimme aikaa Pakkahuoneen Tullikamarilla käytyämme ensin verestämässä muistoja Salhojankadun pubissa – siellähän soittelimme kovastikin edellisellä Sottiisi-reissulla, noin 18 vuotta sitten. Olut oli hyvää. Salhojankadun muutaman oluen jälkeen suuntasimmekin sitten sinne Tullikamarille. Siellä katselimme menoa – Petri Praudakin näemmä ryhtynyt teknodj:ksi. Nuoriso tuntui tykkäävän.

Lauantai-aamu koitti. Aikataulut ja soitot olivat selvillä – tai sitten eivät. Illalla oli meidän oma keikkamme: kaksi tanssisettiä 45 min ja 30 min. Pohdimme hetken, jotta mitä tehdä ja päätimme lähteä saunaan.

Niin löysimme itsemme Rauhaniemen kansankylpylöstä. Perinteinen tamperelainen yleinen sauna jo vuodesta 1929. Näsijärven rannalla niemennokassa oli kylpylä-alue, jossa kaksi sauna. Saunat olivat sekasaunoja, joten simmarit piti olla omasta takaa tai sitten ne piti ostaa kioskilta.

Löylyt olivat hyvät. Siinä pelimannin ruumis lepäsi nauttien

Spelarit säestämässä tanhuujia Laikun lavalla.
Kuvat Matti Lankinen

lämmöstä ja ulkona puolestaan kauniista kesäpäivästä. Patrik kävi jopa uimassa. Muita en jorpakosta bongannut. Saunan jälkeen vielä grillimakkarat ja niin pelimanni jaksaa jälleen.

Palasimme hotelli Villeen kuluttamaan aikaa – taisi telkkaristakin tulla joku fudismatsi. Vakavaa pohdintaa kävimme siitä, olisiko meidän pitänyt olla Pakkahuoneella soittamassa illemmalla Eteläisen vakan yhteistanhuja. Tulimme käytössämme olleiden asiakirjojen perusteella lopputulokseen että ei ja jatkoimme soittelua alakerran ravintolan terassilla/jalkapallon katselu ja muuta yleistä toimintaa. Myöhemmin tämä tulkinta osoitautui virheelliseksi. Ruumiinravintoakin saimme läheisestä intialaisesta ravintolasta, joka on lajissaan paikkakunnan paras.

Illan hämärtyessä – sikäli kun se kesäkuun puolivälissä hämärtyy – suuntasimme kohti Pakkahuonetta valmistautumaan omaan soittoomme. Tosin sitä ennen olimme saa-

neet huolestuneen puhelun järjestäjiltä, jotta olemmeko tulossa, kun meitä ei näkynytäkään Eteläisen vakan kenraaliharjoituksessa sen paremmin kuin yhteisesityksessäkään. No kerrankos sitä satuu.

Sitten olikin aika Spelareiden Pispalan Sottiisin pääkeikan. Kaksi tiukkaa tanssisettiä perinteistä pelimannisoittoa. Aloitimme pitkällä polskasikermällä ja Riina Hosio yhdessä Antti Savilammen kanssa veti lattialla polskarinkiä. Tanssijoita ringissä oli varmaan nelisenkymmentä, mitä lavalta pystyi laskemaan. Tämän jälkeen olikin sitten vuorossa tuttua spelarisoitantoa puolille öin saakka. Väki tanssi ja taisi tykätäkin – ei ainakaan tomaatteja tai kananmunia sadellut.

Koitti uusi aamu, sunnuntai ja pääjuhlan aika. Hätäiset aamupalat kadun toiselta puolen sijaitsevasta kaupasta (hotellissahan ei ollut aamiaista) ja suunta kohti Pyynikkiä, jonka urheilukentällä oli perinteinen kansantanssitapahtuman pääjuhla. Pelimannejakin oli kohutuullinen lauma katsomossa soitta-

massa sisääntulomarsseja ja tanssijajoukkoja eri vakkoille. Oma eteläinen vakkamme esiintyi heti sisääntulokulkueen jälkeen ja sitten olikin tilaisuus seurata muiden vakkojen esiintymisiä. Kovasti oli töitä tehty yhteisesiintymisten eteen ja ilahduttavasti kentällä oli tanssijoita vauvasta vaariin.

Pääjuhlan humun laannuttua basso pussiin ja suunta kohti autoa. Matkalla tapasin vielä ison kasan nuoruuden ystäviäni Karjalan Nuorista ja niinpä siinä tovi meni kuulumisia vaihtaessa. Matka kohti oli aina yhtä puuduttavaa ajoa kuin aina muulloinkin.

Niinpä sai Pispalan Sottiisi 2024 päätöksensä. Perinteisen kansantanssifestaalin protokollan mukaan tapahtuma sisälsi paljon odottelua ja vähemmän toimintaa. Harmittavana seikkana totesin, että eri vakkojen välillä ei juurikaan ollut yhteisiä hetkiä eikä suurempaa kontaktia. Pääjuhlassa vasta tapasimme muita pelimanneja. Olisi ollut hauska pitää jossain vaikka jamit yhdessä.

Tarinan Pispalan Sottiisista 2024
kyhäsi Simppa.

Kirjoituksessa esiintyvät mielipiteet ja kannanotot ovat kirjoittajan omia eivätkä välttämättä edusta Spelarityhtyeen näkemystä tai hyvää makua.

Spelarit soittamassa pakka-
huoneella.

Kuva Tarja Lahtinen

Vakkojen vilinää Pispalan Sottiisissa

Pispalan Sottiisia vietetiin Tampereella kesäkuussa 12.-16.6.2024. Uttu Sottiisissa oli maan jako viiteen alueelliseen vakkaan.

Me kuuluimme Eteläiseen vakkaan. Lounais-Suomen vakkaan kuuluivat ryhmät Tampereen, Turun ja Porin seuduilta. Pohjanmaan vakassa oli tietysti kansanmusiikin mahtipitäjä Kaustinen ja muut pohjalaiset. Kaakon ja Karjalan vakassa oli ainakin ryhmät Joensuun Motorasta ja muualta itä-suomesta mutta myös Lahdesta. Lisäksi oli maantieteellisesti valtaisa Lapin perukoille ulottuva Pohjoisen vakka.

Kukin vakka opetteli yhteisen, pääjuhlassa esitettävän ohjelman. Etelän vakan ohjelmia harjoiteltiin sekä meidän omissa harjoituksissa että kerran toukokuussa yhteisharjoituksissa Helsingissä.

Torstai 13.6.2024

Avajaisia vietettiin torstai-iltapäivänä Laikun lavalla ihan Tampereen sydämessä, vehreässä puistossa keskustorin takana. Vettä tuli kaatamalla, mutta ketäpä se haittaisi. Ei ainakaan esiintyjä. Järjestäjät työnsivät isoilla lastoilla vettä pois lavalta esiintyjien välillä. Motoran nuoret feresoisään pistelivät menemään vesiliirtoa uhmaten. Iso Zuburi-ryhmä Latviasta tanssi perinteisissä asuisaan ja otti välillä piirissä kaverin koukistetusta koivesta kiinni niin että kaikki hyppelivät yhdellä jalalla. Supertaitava ukrainalaisten ryhmä Pervotsvit upeissa puvuissaan tanssi myös.

Kaupungilla kulkeminen sujui näppärästi Nyssellä. Bussia odottamassa Minna, Hannu ja Tuija. Kuva Tarja Lahtinen

Iltaisin ohjelmat pyörivät Tullikamarin pakkahuoneella. Meno alkoi klo 19 esityksillä ja jatkoi klo 21 maissa tanssi- ja soittojameina eri yhtyeiden tahdeissa.

Torstai-iltana virolainen Kuusalun Keskiskooli folgirühm tanssi mm. Ingelskan. Sävelmä ja tanssi oli kuten Kökarin enkeliska mutta verkkaisempi. Joensuulaisella Motoralla on kait 11 (!) ryhmää, joista 6 mukana täällä. Yksi ryhmä esitti Joutsen-nimisen ko-reografian, jossa käsillä tehtiin kaunista siipiliikettä. Lavalle tuli feresipukuisia tanssijoita, ja vasta hetken päästä tajusin, että yksi oli

partainen nuori mies. Yhtä sulokkaasti hän käsiään liikutteli kuin ryhmän työt. Toisaalta porukassa oli myös kasakka-asuun pukeutuneita tyttöjä.

Perjantai 14.6.2024

Perjantai-iltapäivällä oli meidän ryhmän vuoro Laikun lavalla Eteläisen vakan ohjelmakokonaisuudessa. Juuri ennen sen alkamista Raijalle selviää, että hänen pitäisi juontaa koko ohjelmakokonaisuus, ei vain meidän oma osuus, joka on viimeisenä. Kukaan vain ei ollut kertonut Raijalle. No, Raija koettaa pika pikaa selvittää esiintyjät ja heidän ohjelmansa, ja eiku lavalle juontamaan!

Lava on eilisen sateen jäljiltä kuiva. Mikä onkin hyvä, kun Karjalan Nuorten lasten ja nuorten ryhmä aloittaa ohjelmansa makoi-lemalla lavalla. Siitä sitten lähtee aika perinteinen tanssi kansallispuvuissa. Myös varttuneimpien tanssijoiden ryhmä Kärri tanssii kauniisti perinteistä tanssia Koi-

viston puvuissaan.

Ruuhkaryhmä koostuu nuorista aikuistanssijoista eri puolilta eteläistä Suomea, kuten Helsinki, Porvoo, Hyvinkää jne. Ryhmä vie esittämisen pidemmälle. Heidän tarinallisessa esityksessään yksi tanssija lumooa kukalla pikku hiljaa kaikki muut mukaansa. Todella ilmeikästä ja taitavaa. Roolit voi mennä miten vain, pojat vie poikia ja tytöt tyttöjä. Tai ihan perinteisesti. Puvustus on kirjava kokonaisuus kansallispuvun osia, T-paitoja, shortseja, puolihameita ja alushameita. Esitys on itsessään niin vahva, ettei puvustuksen kirjavuus haittaa.

Lopuksi me tanssimme suomenruotsalaisen setin: Stora

Ruuhkaryhmän kukkaisytyön taivutus ja ryhmän loppukuvio Laikun lavan esityksessä.

Kuvat Matti Lankinen

själen, Tyrvään lysti ja Porvoon menuetti. Oli kiva esittää kansantansseja, jotka ei ole ihan niitä useimmin nähtyjä. Stora själenissä on kimurantit kiemurtelut – jotka meni ihan kohdilleen. Tyrvään lystissä on yhdeksän tanssijaa, joten sekään ei ole ihan tavanomainen neliötanssi.

Illalla jatketaan Pakkahuoneella. Motoran Vinhakka-ryhmä esitti Ritavuori-tanssiteoksen - monenlaisia aiheita voi siis löytää, kuten vaikka tämän 1920-luvulla ammutun sisäministerin. Kaakon ja Karjalan ryhmät Joensuun Motorasta ja muualta Itä-Suomesta, mutta myös Lahdesta, olivat löytäneet yhdistäväksi tekijäksi junaradan, ja heidän esityksensä nimi olikin "Samalla radalla", junalla siis mentiin. Ukrainalaiset esiintyivät täälläkin, mutta eri ohjelmalla kuin Laikun lavalla. Aluksi naiset tans-

sivat ohuissa pitkissä liehumekoissa ja kukkaseppeleissä. Sitten koko ryhmä perinteisissä asuissa, ja olivat huikean akrobaattisia ja taitavia. Kevyesti heilahtivat tytöt poikien päälle päälle ojennetuille käsivarsille

Yhdeksän maissa alkoi pelimannisoitto ja sen ohessa pääsivät katsojatkkin parketille. Nyt myös opetettiin hiukan uusia kuvioita sottiin, polskaan yms.

Lauantai 15.6.2024

Esityksiä tulee nähdäksi ihan ähkyyn asti. Pakkahuoneella taas. Aiheita, musiikkeja ja puvustuksia on monenlaisia. Lauantailta jää

mieleen mm. porilaisen Tikki-ryhmän "Hevisti ihanaa". Rockia mentiin, asuina farkkuja, nahkahameita ja niittivöitä. Susirekka, tuoreehko pääkaupunkiseudun ryhmä, esitti kukka-huivihameissaan vauhdikasta kansantanssipohjaista tanssia. Lauantai-illan

jamisoittajina olivat Spelarit.

Hyvältäähän se kuulosti ja sitä olisi pidempäänkin kuunnellut ja tanssinut,

mutta alkoi jo väsymys

sen verran painaa, ettei puoleen yönön jaksanut.

Sunnuntai 16.6.2024

Pääjuhlaa "I Love Tanhu!" -nimellä vietettiin Pyynikin urheilukentällä. Marssikin oli - kierimme kentän ympäri. Kukin vakka esiintyi vuorollaan. Etelän vakka esitti Neliön Askolasta ja Taniilan. Askolan sovitus oli hieman outo, kesken kaiken vain käveltiin pitkät pätkät käsikynkkää ympyrässä. Ja Tanilassa nyt vaan hypitään tasajalkaa ristiin rastiin.

Ulkomaalaiset ryhmät esiintyivät myös. Ukrainalaiset olivat, jos

Neliötä Askolasta pääjuhlassa Pyynikin urheilukentällä.
Kuva Matti Lankinen

mahdollista, vielä akrabaattisempia, hypyt ja nostot olivat korkeita ja näyttäviä.

Ihan kaikkien yhteisenä tanssina pääjuhlan loppuksi tanssittiin Heikkilä. Siihenkin oli soviteltu huutoja: *Heikkilä, Anttila, kuules mitä sanotaan*. Mutta tanssina se sentään oli vaihtelevampi kuin nuo vakkatanssit. Lopulta koko porukka koontui yhteen tiiviiseen sydämenmuotoiseen kuvioon vilkuttelemaan taivaalle.

Istuskellessamme juhlan lopulla kentän laidalla koreina puvuissamme tuli Aamulehden toimittaja meitä haastattelemaan. Pääsimme sitten lehden sivuilla mainostamaan kansantanssin ihanuutta.

Meidän ryhmän kohdalla poikkeuksellista oli, että ohjaajamme Riitta ei päässyt tällä kertaa mukaan. Mutta hyvin kaikki meni, Riitta oli meidät hyvin jo talven harjoituksissa koulunut ja Tuija huolehti asioista paikanpäällä.

Tarja Lahtinen

"Sottiisissa on jälleen ollut hyvä ohjelma ja on ollut kiva nähdä nuoria tanssijoita. Myös Nysse on toiminut erinomaisesti", kiittävät Sottiisia Pentti Salonen (vas.), Hannu Asuranta, Arja Salonen, Minna Suokas, Tarja Lahtinen, Tuija Pirttikoski ja Matti Lankinen Vantaalta. KUVA: MIKKO

VATTULAINEN

Espafolk 17.6.2024

Kesäkuinen maanantai riiputti helmenharmaita pilviä taivaalla, kun junassa istuimme kohti Helsingin keskustaa ja Espafolkin esiintymistä.

Älä sada, hoin mielessäni.

Espan puistossa tavattiin tanssijoita ja omalla porukalla Riitan ohjauksessa menttiin vuoroharjoitukset läpi, tanssina Stora själen.

Katsojia oli kerääntynyt jo penkeille odottelemaan esityksiä ja Kappelin terrassillakin varjojen alla istuskeli väkeä.

Katselimme toisten ryhmien esiintymisiä ja odottelimme vuoroamme. Joukkoomme liittyi ripotel- len myös omia pelimanneja.

Odotellessa juttelimme menneestä viikonlopusta, jonka vietimme yhdessä Tampereella Pispala-

lan sottiisi tapahtumassa ja sitten meidät kuulutettiin jo lavalle.

Tanssi sujui ilman kommelluksia ja Spelarithan soittivat taas hyvin ja välttyimme sateelta.

Loppukumarruksen jälkeen olo tuntui kovin haikealta ja mieleni täytti ajatus, että josko tämä oli meikäläisen viimeinen julkinen esiintyminen, se jää nähtäväksi.

Kiitos Riitalle ohjauksesta, tanssijoille tanssista ja pelimanneille musiikista.

Muistot jäävät.

kirjoitti Raija

Kuva Raija Hukkanen

Nordlek 16.-21.7.2024 Arendal, Norja

Meitä lähti tiivis iskujoukko Spelareista osallistumaan viimein kuuden vuoden tauon jälkeen pidettyyn Nordlekiin., vain Minna ja Tuija. Kaikkihan me tiedämme, miksi tässä oli niin pitkä tauko. 2021 piti olla edellisen kerran Nordlek Suomessa, mutta Suomi hypättiin yli ja menimme Norjaan. Saimme houkutelua seuraamme kuskiksi Minnan miehen Pekan. Koska Arendal sijaitsee aivan eteläisessä Norjassa, meren rannalla, sinne oli kätevintä matkata omalla autolla läpi Ruotsin.

Majoituimme koululla, niin kuin meillä tapana on. Koulumajoitus on sekä edullista että yhteisöllistä. Tosin aika tiivis oli yhteisömme, kun meitä majoittui luokassa ja sen vieressä olleessa sivuhuoneessa yhteensä 15 ihmistä. Se ei ehkä

kuulosta paljolta, mutta kun ihmisillä on tapana viettää yönsä makuuasennossa, niin luokka oli melko lailla täynnä. Koulumme sijaitsi aika syrjässä, ja kuljimme kaupungin ja koulun väliset matkat mukavasti omalla autollamme.

Tapahtumat olivat kuvankauniin Arendalin keskustassa. Arendal on pieni norjalainen kaupunki, jolla on tiivis kaupunkimainen keskustaa, mutta muuten asutusta on ripoteltu sinne tänne pitkin vuoria. Itse keskustasta on täynnä matalia taloja ja mukulakivisiä teitä ja toreja. Esikaupunkeihin liikkumista on helpotettu rakentamalla niin autoille kuin jalankulkijoille tunneleita läpi vuorien.

Avajaiset vietettiin Arendalin satamassa. Saimme nähdä vauhdikasta ja kosteaa tanssia, sillä osa tansseista ja muusta esityksestä käytiin ei vain veden päällä, vaan vedessä! Ilta ei ollut mitenkään lämmin avajaisten aikaan, joten sitä oli mukava katsella lämpimästi pukeutuneena kuivalla maalla.

Osallistuimme erilaisiin tanssittuihin ja pääsimme tanssimaan kansantansseja eri Pohjoismaista. Täl-

Tuija ja Minna tanssimassa päätäjäisten yhteispohjoismaisia tansseja.

Kuva Pekka Ikonen

lä kertaa ihastuimme erityisesti suomenruotsalaisiin menuetteihin, joita kävimme opettelemassa niin tanssiopetuksessa kuin tanssituvissa. Oma suosikkini on eräs tanskalainen tanssi, jota kutsun sukupuolenvaihdos-tanssiksi ja pääsinpä sitäkin menemään! Tanssin oikeaa nimeä en valitettavasti muista.

Pääsimme esiintymään Suomen yhteisohjelmassa Turun kansantanssinystävien kuvioon. Tällä kertaa olikin niin, että suuren pääjuhlan sijaan esitettiin kansalliset ohjelmat kahtena iltana kaupungissa olevalla aukiolla. Aukio oli sen verran tiivistunnelmainen, että siinä missä tanssijoiden kuvio lopui, yleisön istumatila alkoi. Suomesta oli lähtenyt matkaan mukavan kokoinen tanssijajoukko, mutta eniten taisi esiintyjä olla Ruotsista.

Viimeisenä päivänä meillä oli pitkä kulkue ja päättäjäsissä pääsimme hääjuhliin Setesdalin tapaan. Kyseiset hääseremoniat on vanha perinne ja jos oikein muistan, ne on jopa hyväksytty osaksi Unescon aineetonta kulttuuriperintöä. Hääpari kulki kulkueen edellä hevosvaunuilla. Lopuksi saavuimme taas tutulle aukiolle, jossa tanssimme yhteispohjoismaiset tanssit. Olimme viikon aikana viettäneet aikaa vanhojen kanadalaiden ystäviemme kanssa, samalla tutustuen myös uusiin kanadalaisiin ystäviin. Pääsimme tanssimaan myös heidän kanssaan, sillä ideana oli sekoittaa kaikki sekaisin tanssimaan näitä tansseja. Enää ei siis oltu vain oman maan porukan kanssa. Se oli ihan hauska muutos ohjelmaan!

Sitten olikin aika hyvästellä ystävät ja toivoa, että tapaamme taas

Toronton ruotsalaiset kansantanssijat presityksessään

kolmen vuoden kuluttua Tanskassa. Missä siellä, sitä emme vielä tiedä, mutta sillä ei ole väliä. Me lähdemme ainakin matkaan, toivotavasti sinäkin tulet mukaan!

Matkaa muisteli Minna Suokas

Tikkuristiä ja
Färsaarelaisten pr-esitys

Kuvat Minna Suokas

Vuoden aikana lisättiin useita tanhuja SKYn Tanhuvakka verkkoon projektin tanhuvakka.fi sivustolle. Puuttuvia tanhuja kuvattiin harjoituksissa sekä lisättiin vanhoista Pilkistys- ym tallenteista. Videot kuvasi ja vanhoja editoi Matti Lankinen ja tallensi ne Youtubeen linkitettäväksi tanhuvakka.fi sivustolle. Kuvan videossa Fyrkant från Borgå tanssittuna Rieväkylän Rimpan konsertissa.

Tulevia tapahtumia

Seuran pikkujoulu Päkaksessa 4.12.2024 klo 18.00.

Ensi vuoden harjoitukset alkavat keskiviikkona 8.1.2025 klo 18 Huusaritien päiväkodissa.

Folklandia -risteily 10.-11.1.2025

Folklandia risteillään ensi vuonna reitillä Turun ja Kapellskärin välillä Baltic Princessillä 10.-11.1.2025. Laiva lähtee perjantaina Turusta klo 18.30 ja palaa takaisin lauantaina klo 16.30. Liput ovat myynnissä Ikaalisten matkatoimistossa.

YHTEYSTIETOJA:

HALLITUS 2024:

- * Raija Hukkanen, puheenjohtaja, 0400-628 096
- * Tarja Lahtinen, puh. 040-742 3181
- * Tuija Pirttikoski, puh. 040-873 6195
- * Helena Seppänen puh. 050-302 8012
- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799
- * varajäsen Minna Suokas-Ikonen, puh. 050-302 8012

AIKUISRYHMÄN OHJAAJA:

- * Riitta Kangas, riitta.kangas@kolumbus.fi, 050-358 6491

PELIMANNIT:

- * Simo-Pekka Lindström, puh. 040-554 0799

INTERNET:

www.spelarit.fi / www.spelarit.net

Lehti löytyy osoitteesta: www.spelarit.fi/Lehti/

Julkaisija: Helsingin pitäjän tanhuujat ja spelarit ry
Tiedotustoimikunta

Kansi: Pispalan Sottiisin loppukuvio. Kuva Matti Lankinen